

Egy dékáni időszak margójára (2009. január 1.–2013. június 30.)

A sors kegyeként és a Szenátus döntésének eredményeként lettem négy és fél évre a Kautz Gyula Gazdaságtudományi Kar dékánja. Olyan időszakban történt ez, amikor a bolognai folyamat eredményeként az egyetemi oktatás és azon belül a közgazdász képzés átallt a kétfokozatú rendszerre, és közben intenzívvé és önállóvá vált a Kar doktori képzése.

A kihívásokat 4 alapvető pontban szeretném bemutatni. Elsőként az oktatásról, mint a szerintem legfontosabb tevékenységünkről osztanék meg pár gondolatot. Ebben a dékáni időszakban teljesedett ki a gazdálkodás és menedzsment, a nemzetközi tanulmányok és a kereskedelem és marketing alapképzés, s indítottuk el a logisztikai menedzsment, a marketing és a vezetés és szervezés mesterképzést. Több posztgraduális képzést indítottunk el és megjelent a kínálatunkban a felsőfokú szakképzés is. Ezek együttesen jelentősen megemelték a hallgatói létszámot, és hozzájárultak az oktatók számának gyarapodásához is. A Rechnitzer János Professzor Úr irányítása alatt működő doktori iskolában számos munkatársunk szerzett doktori címet mind a regionális, mind a gazdálkodástudomány területén. Az oktatás színvonalának biztosítása érdekében 30 főre korlátoztuk a szemináriumok létszámát, és titkárságvezetőm, Gersei Gabriella segítségével igyekeztünk az adminisztrációs terheket levenni az oktatók válláról. Az így egyre jobb oktatói mutatókat felmutató kar bekerült a különböző országos listák élvonalába.

A kutatás területén más elvárások érvényesültek a maiakhoz képest. Nem Q-kban mértük a teljesítményt, hanem magyar és idegen nyelvű cikkekben, könyvekben és konferencia előadásokban. Folytatódott a már korábban elkezdett kari konferencia sorozat, nemzetközi és hazai konferenciákat rendeztünk, mint a MAG Scholar és a MOK. Oktatóink pedig járták a világot, részt vettek konferenciákon Ausztráliától, Új-Zélandtól, Japánon, Kínán, az USA-n, Indián át az európai országokig. Olyan pénzügyi lehetőségeink voltak a Kar önálló költségvetése révén, amelyek lehetőséget adtak az ilyen, ma már sokszor szükségtelennek tartott utazásokra is. Ezek a lehetőségek komoly motivációt jelentettek a munkatársak számára, s e mellett lehetőséget adtak a nemzetközi trendek, divatos kutatási irányok megismerésére éppúgy, mint a személyes kapcsolatok felépítésére is.

Ugyancsak ebben az időszakban alakítottuk át a Kar szervezeti rendszerét létrehozva, illetve megerősítve a Gazdasági elemzések, a Nemzetközi és közgazdasági, a Nemzetközi kommunikáció, a Regionális tudományi és a Marketing és Menedzsment tanszékeket, amelyek majd egy évtizedig stabil pillérét alkották az oktatásnak. Ebben az időszakban csatlakozott hozzánk számos már befutott kutató-oktató éppúgy, mint sok pályakezdő is. Munkájuk, s az a tény, hogy szemléletüket nem csupán a Széchenyi István Egyetem világából hozták, nagyon pozitívan befolyásolta a Kar tudományos és oktatási színvonalát.

Végül, de nem utolsósorban olyan vezető kollégákkal dolgoztam együtt, akik később is meghatározó szereplői voltak az Egyetem életének. Külön kiemelném Rechnizer János professzort, akinek közelmúltbeli halála mélyen megrázott, s aki egyéniségével, tudomány iránti elkötelezettségével és emberségével csodálatos példát adott mindannyiunk számára. A vezetői csapat színvonalát pedig jól jellemzi, hogy egyik helyettesem, Papp Ilona docens asszony, utánam hosszú éveken át vezette a Kautz Kart, oktatási dékánhelyettesem, Szalka Éva docens asszony a mosonmagyaróvári karunk dékánja lett, s a Nemzetközi Tanulmányok Tanszék vezetője, Abloncziné Mihályka Livia a tanszék áthelyezése után az Apáczai Kar dékánja lett.

Izgalmas, érdekes, kihívásokkal teli négy és fél évet töltöttem a Kar élén, s ahogy látom, pár akkori lépésünk időt állónak bizonyult és megfelelő alapot adott a későbbi előre lépésre, fejlődésre.